

Żądania wnoszących odwołanie

Wnoszące odwołanie wnoszą do Trybunału o:

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 1 lipca 2010 r. w sprawie T-321/05;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 1757 wersja ostateczna z dnia 15 czerwca 2005 r. (sprawa COMP/A.37.507/F3 — AstraZeneca);
- ewentualnie, obniżenie — według uznania Trybunału — grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie w art. 2 zaskarżonej decyzji Komisji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd dopuścił się kilku naruszeń prawa w swoim wyroku. Naruszenia te są streszczone poniżej pod odrębnymi nagłówkami:

Definicja właściwego rynku produktowego. Sąd naruszył prawo, potwierdzając ustalenia Komisji dokonane w decyzji w odniesieniu do właściwego rynku produktowego, jakoby w okresie 1993–2000 inhibitory pompy protonowej (zwane dalej „IPP”) tworzyły swój własny rynek. W odwołaniu podnieszone są dwa zarzuty.

Pierwszy zarzut odwołania składa się z dwóch głównych części. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, nie przeprowadzając czasowej analizy dowodów, w związku z czym poczynił ustalenia odnoszące się do właściwego rynku produktowego w 1993 r. na podstawie stanu konkurencji między IPP a H2-blokerami istniejącego w 2000 r. Po drugie, Sąd popełnił błąd, ignorując fakt, że wzrost stosowania IPP był stopniowy, uzasadniając to tym, iż praktyka lekarzy przepisujących dane leki, charakteryzująca się „inercją”, była bez znaczenia dla ustalenia rynku właściwego.

Drugi zarzut odwołania odnosi się do tego, że kwestia całkowitych kosztów leczenia przy użyciu H2-blokerów w porównaniu z leczeniem przy użyciu IPP jest zasadnicza dla powoływania się na różnice cen przy ustalaniu rynku właściwego oraz tego, że Sąd popełnił błąd, nie biorąc pod uwagę całkowitych kosztów leczenia.

Pierwsze nadużycie pozycji dominującej związane z dodatkowym świadectwem ochronnym. Zarzuty odwołania odnoszące się do pierwszego nadużycia dzielą się na dwie główne części. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny, co stanowi konkurencję niecenową. W ramach oceny, czy oświadczenia wnoszącej odwołanie złożone wobec urzędów patentowych były obiektywnie wprowadzające w błąd, Sąd niesłusznie odrzucił jako nieistotne dla sprawy rozsądny charakter i dobrą wiarę pojmowania przez wnoszącą odwołanie jej ustawowych praw do dodatkowego świadectwa ochronnego. Brak przejrzystości jest niewystarczający, aby uznać istnienie nadużycia prawa, powinien raczej istnieć wymóg świadomego

oszustwa lub podstępu. Po drugie, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny, co stanowi zachowanie mające na celu ograniczenie konkurencji. Sąd błędnie uznał, że sam akt ubiegania się o prawo własności intelektualnej, które może wejść w życie 5-6 lat później, stanowi zachowanie, które może zostać uznane za mające na celu ograniczenie konkurencji, niezależnie od tego, czy prawo zostało ostatecznie przyznane bądź wykonane. Jest tak, ponieważ zachowanie jest zbyt oderwane bądź zbyt odległe od rynku uważanego za rynek oddziaływania.

Drugie nadużycie pozycji dominującej: cofnięcie pozwoleń na dopuszczenie do obrotu. Zarzuty odwołania odnoszące się do drugiego nadużycia dzielą się na dwie główne części. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny, co stanowi konkurencję niecenową. Sąd błędnie uznał, że wykonywanie nieograniczonego prawa na podstawie prawa wspólnotowego oznacza brak konkurencji niecenowej.

Po drugie, Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny, co stanowi zachowanie mające na celu ograniczenie konkurencji. Sąd błędnie stwierdził, że samo wykonywanie uprawnień na podstawie prawa wspólnotowego ma na celu ograniczenie konkurencji. Pomocniczo, gdyby Trybunał uznał, że wykonywanie prawa przyznanego w prawie wspólnotowym może co do zasady prowadzić do nadużycia, to do stwierdzenia nadużycia musi istnieć coś więcej niż sama tendencja do zakłócenia konkurencji. Wnoszące odwołanie podnoszą, że od Komisji należy wymagać udowodnienia, że wykonywanie ważnie posiadanego prawa zmierzało do wyeliminowania skutecznej konkurencji. Jest to podobne do warunków w przypadkach dotyczących obowiązkowych licencji, do których drugie nadużycie rzeczywiście się odnosi.

Grzywny. Sąd błędnie zastosował art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17⁽¹⁾, nie podważając dokonanego przez Komisję obliczenia grzywny i nie uwzględniając w prawidłowy sposób nowego charakteru podnoszonych nadużyć, braku istotnych skutków dla kompetencji i innych okoliczności łączących.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady EWG nr 17 pierwsze rozporządzenie wprowadzające w życie art. 85 i 86 traktatu, Dz.U. Polskie wydanie specjalne, rozdz. 8, t. 1, s. 3-10.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 3 września 2010 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-366/09)⁽¹⁾

(2010/C 301/28)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 256 z 24.10.2009.